

tror, at efterspørgslen efter at gå på deltid er noget mindre end efterspørgslen efter at få lov at gå op i timer.

Der er ganske mange mennesker i Danmark, der er tvunget på deltid og dermed er tvunget til at leve af en løn, de måske selv synes er lidt for beskedene, og den præmis er for mig at se ikke acceptabel. Jeg mener grundlæggende – og her er jeg for så vidt enig med en række faglige ledere, både lokalt og centralt tror jeg – at mennesker skal have en løn, de kan leve af. Jeg så også gerne, at mulighederne for, at mennesker kunne komme på fuldtid, hvis de har brug for det, blev bedre, for det er der en række problemer med og måske flere problemer og flere eksempler end dem, vi kender.

Kl. 16.00

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Jeg tager det usædvanlige skridt at spørge mit eget partis ordfører, fordi der er et par elementer, som jeg synes det er vigtigt at forholde sig til i denne debat.

Er det ikke sådan, at dette indgreb er et permanent indgreb? Uanset hvor længe overenskomsterne løber, vil det, så længe loven er gældende, ikke være muligt at lave kollektive overenskomster, hvor man overhovedet drøfter deltid, dvs. at man forhindrer arbejdsmarkedets parter, både arbejdsgivere og arbejdstagere, i at drøfte deltid ved de fælles overenskomster.

Det andet, jeg godt vil spørge om, er det, som vi har været inde på flere gange. Forslaget kan faktisk give flere lavtlønnede grupper problemer med at forsørge deres familier og medføre øgede a-kasse-udgifter, for det er jo en ensidig ret for arbejdsgiveren, man her indfører. Det er lønmodtageren, som skal løfte byrden.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Jeg kan forstå på hr. Jan Petersen, at han sådan set er ligeglad med den enkelte lønmodtager og den enkelte lønmodtagers muligheder. Det handler om, at det er de magtfulde forbund på enten den ene eller den anden side, der skal afgøre det, og i hvert fald skal man være slyngven med tillidsmanden for at have nogen chance for at få lov til at gå på deltid. Men synes hr. Jan Petersen, at det er en rimelig beskyttelse af den enkelte lønmodtager, der kan have det ønske? Det kan være i forbindelse med familien, det kan være af hensyn til børnene, det kan være i for-

bindelse med sygdom, og det kan være i forbindelse med, at man er blevet ældre og gerne vil trappe ned på arbejdsmarkedet.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hr. Jan Petersen bliver ved med at sige, at han tror, man bare kan lave nogle deltidsaftaler, og samtidig siger hr. Jan Petersen – og det svarer vel til, hvad man skrev i det socialdemokratiske program for et halvt års tid siden – et eller andet om mennesket først, og at man gerne ser, at der bliver mulighed for mere deltid. Men det er meget, meget klart, at Socialdemokraterne ikke ønsker at stemme for dette meget lille og meget enkle forslag om, at det skal være enhver lønmodtagers ret at gå på deltid, og hvordan vil Socialdemokratiet så sikre, at mennesker får mulighed for at gå på deltid?

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Jan Petersen for at svare, og så har jeg hr. Søren Søndergaard bagefter.

Vi skal huske, at korte bemærkninger er rettet til ordføreren, og den passus »er NN ikke enig i« går altså ikke. Ikke hos mig i hvert fald.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Nej, og for at forkorte mit indlæg skal jeg gerne besvare hr. Carsten Hansens spørgsmål i en anden sammenhæng. Men jeg er som udgangspunkt enig i det.

Må jeg sige til hr. Jens Vibjerg, at nu synes jeg, pladespilleren skal stoppe. Det er altså for plat at skyde mig i skoene, at vi er ligeglade med den enkelte lønmodtager, og det ikke rimeligt at sige, at den måde, danske tillidsrepræsentanter fungerer på i forhold til deres kolleger, er, at de, der er slyngvenner med dem, får fordelene, og de, der ikke er det, får dem ikke.

Jeg synes, hr. Vibjerg gik for langt her, så stop den pladespiller og stop den snak om, at den tillidsmand, som er valgt på grund af tillid blandt kollegerne, er ligeglad med den enkelte. Næh, tværtimod. Jeg er helt overbevist om, at når en kollega kommer og siger, at han har et personligt problem, der gør, at han gerne vil have lavet sine arbejdsforhold om, gør tillidsrepræsentanten alt, hvad han kan, for at få det til at lykkes. Og hvis han er nødt til det, fordi overenskomsten ikke tillader det, går han nok ind og ringer og siger: Vi gør lige sådan og sådan for at løse det og det problem. Jeg nægter at tro på, at dan-